

HỒI 796

Trình Quan Chi Trị

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười ngựa ra khỏi thành, thông thả phi về hướng sông Vị. Mặt trời lơ lửng trên cao, tỏa ánh nắng ấm áp khiến hai gã cảm thấy thư thái, nhất là sau khi đã giải quyết xong vấn đề về Đột Lợi và các huynh đệ.

Khấu Trọng lên tiếng: “Chỉ nhờ vào một câu nói của Đạt Chí mà tình thế hoàn toàn thay đổi. Nếu không phải người cản ta và lão Bạt xung đột chính diện với Đạt Chí, thì hai bên sớm đã trở thành thù địch, Đạt Chí sao còn có thể đề tỉnh bọn ta. Ta nghĩ điều này chắc là ứng với thuyết ‘nhân quả báo ứng’ của nhà Phật.”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đột Lợi đúng là có dã tâm xâm nhập Trung thổ, tranh lợi, chiếm đất. Chỉ vì Hiệt Lợi bị chặn lại, tình thế đột nhiên xấu hẳn đi, nếu không cục diện trước mắt chắc chắn sẽ khác. Thế Dân huynh đúng là một nhân tài trị quốc, có tầm nhìn xa trông rộng. Y hiểu rõ phải duy trì tình thế cân bằng vì điều ở Tái ngoại, có như thế Trung thổ mới có cơ hội dưỡng sức và phục hồi nguyên khí. Người vạn lần không được vì húng chí nhất thời mà làm hỏng đại sự của y.”

Khấu Trọng gật đầu: “Lời của Tử Lăng, tiểu đệ tất nhiên nhất nhất tuân mệnh. Người cứ yên tâm quay về bầu bạn với Thanh Tuyền, nhân tiện hãy chuyển lời giúp ta đến Trí Trí và Tú Phương, rằng ta luôn mong nhớ bọn họ. Đợi ta quay về, bọn ta sẽ cùng đi kiếm Hiệt Lợi nói chuyện.”

Từ Tử Lăng lắc đầu đáp: “Trong tình huống hiện tại, bọn ta không tìm Hiệt Lợi thì hẳn cũng sẽ buộc phải tìm đến bọn ta. Người càng cho hắn nhiều lương thực càng khiến cho hắn thêm nghi hoặc và sợ hãi. Hiệt Lợi tận mắt nhìn thấy lực lượng của bọn ta lớn mạnh từng khắc, trong khi binh lực của hắn không ngừng suy yếu, trở thành một đạo quân cô lập mất hết sĩ khí. Sau khi quay về Đại thảo nguyên, phong quang của Hiệt Lợi sẽ không còn nữa, thời hoàng kim của hắn đã vĩnh viễn trôi qua.”

Một chiếc thuyền buồm đang sẵn sàng đón đợi đại giá của Từ Tử Lăng ở bắc ngân sông Vị Thủy. Quân Đường canh gác trên bến đều thẳng người chào hắn rất cung kính.

Bọn gã xuống ngựa, Khấu Trọng cầm tay Từ Tử Lăng, tươi cười: "Trong lòng ta chẳng còn chút thù hận nào, thế nên hy vọng chuyện của Thạch Chi Hiền cũng sớm được giải quyết ổn thỏa. Nói đến cùng lão vẫn là cha đẻ của Thạch Thanh Tuyền, là nhạc trượng đại nhân của ngươi."

Từ Tử Lăng siết chặt tay gã rồi lên thuyền rời bến.

oOo

Khấu Trọng quay lại Vũ Công, vốn muốn tìm về phòng Bạt Phong Hàn nghỉ ngơi, tán gẫu cùng Hầu Hi Bạch, nhưng lại có thân binh báo tin Thế Dân muốn gặp hắn, nên đành đi gặp.

Lý Thế Dân đang ngồi một mình xử lý đống văn kiện chất cao như núi từ Trường An gửi tới trong thư phòng của phủ tổng quản, thấy Khấu Trọng đến bèn cười nói: "Trẫm và ngươi không cần khách khí, ngồi đi!"

Khấu Trọng kéo một cái ghế đến ngồi trước mặt Thế Dân, ngoác miệng cười đáp: "Ta trước giờ vốn chẳng phải là người biết giữ lễ nghi, may mà hoàng thượng cũng không phải chịu đựng ta lâu nữa. Đợi việc này giải quyết xong rồi, ta và Tử Lăng cũng sẽ lập tức rời kinh hưởng thụ cuộc sống khoái lạc tự do thôi."

Lý Thế Dân than: "Trẫm càng lúc càng phát giác ra ngươi thông minh hơn ta. Nhìn đống tấu chương này, nhớ đến lời ngươi nói trước kia, lại càng cảm thấy đau đầu nhức óc. Xử lý xong vụ triệt binh của các huynh đệ Tái ngoại của ngươi, trẫm phải lập tức quay về Trường An giải quyết mấy việc khẩn cấp. Chuyện Hiệt Lợi giao toàn bộ cho lão ca ngươi xử lý."

Khấu Trọng cười đáp: "Đổi lại, ta có một điều kiện, xin hoàng thượng ân chuẩn."

Lý Thế Dân vui vẻ đáp: "Trẫm đáp ứng ngươi trước được chưa? Thỏa mãn rồi chứ? Nào, mời Thiệu soái nói ra!"

Khấu Trọng nói: "Ta hy vọng người cầm quân bình định Tiều Tiễn là Lý Tịnh. Đó chính là tâm nguyện của ta và Tử Lăng."

Lý Thế Dân cười mắg: “Cần gì phải lấy Tử Lăng ra ép trắm? Còn ai thích hợp hơn Lý đại ca của các người chứ? Trắm chuẩn tứ! Hà hà! Y sẽ tập hợp đại quân tại Ba Thục, theo thuyền đội thuận dòng xuống phía đông, thảo phạt Tiêu Tiển, tiến lên bao vây Giang Lăng.”

Khấu Trọng mỉm cười đáp: “Tạ chủ long ân!”

Lý Thế Dân nhắ mặt: “Đừng làm trò nữa! Ta còn có một số việc đầu đầu cần thương lượng với người.”

Khấu Trọng đáp: “Hoàng thượng lại quên không xưng trắm, vi phạm lễ nghi. Hì hì, làm hoàng đế đúng là không dễ.”

Lý Thế Dân không lắg nhắg với hắ nữa, đi vào chính đề: “Ta chuẩn bị cử hành tang lễ cho Kiến Thành và Nguyên Cát. Nhưng trong chiếu thư mà Thái thượng hoàng lập ta làm hoàng đế, có phong Kiến Thành làm Túc Vương, tên thụy là ‘Ẩn’, phong Nguyên Cát làm Hải Lăng Vương, thụy là ‘Thứ’. Theo phép đặt tên thụy, người làm chuyện phản nghịch không thành gọi là ‘Ẩn’, người bạc ác không kể thân thích gọi là ‘Thứ’. Lại tán xưng ta là ‘hiếu duy đức bản, chu vu bách hành, nhân vi trọng nhiệm, ngoại an vạn vật’⁽¹⁾, để cường điệu tính hợp pháp của việc truyền ngôi cho ta. ‘Ẩn’ và ‘Thứ’ đều chẳng phải là tên thụy hay ho gì. Hiện giờ tất nhiên không ai dám dị nghị, nhưng ta lại cảm thấy không được thỏa đáng.”

Đến đây thì Khấu Trọng đã mười phần minh bạch. Ẩn thái tử và Thứ vương đều không phải tước hiệu tốt, nhưng là do Lý Uyên định ra cho hai người trong chiếu thư, nên Lý Thế Dân tuy là người dĩ hòa vi quý, muốn lấy nhân ái thay thế cừ hận, cũng rất khó tùy ý sửa đổi. Vì vậy mà y cảm thấy phiền não, không biết làm sao cử hành tang lễ long trọng cho hai người, hầu xoa dịu nỗi đau sâu sắc do việc cốt nhục tương tàn gây ra.

Khấu Trọng thoáng trầm ngâm, rồi đề nghị: “Để Ngụy Trung ra mặt được không?”

Lý Thế Dân vỗ án khen tuyệt: “Ngụy Trung là người thuộc phe của Kiến Thành. Quả là kế hay! Ta sẽ trước tiên phong y làm Thượng thư hữu thừa kiêm Giám nghị đại phu, để y có danh nghĩa mà hành động.”

Tiếp đó y nhú mày suy nghĩ, rồi tuôn ra một mạch: “Để Ngụy Khanh cùng một số đại thần chức vị cao cùng ký tên dâng biểu, trước hết nói rõ việc Kiến Thành xây bè kết đảng, câu kết ngoại địch, phạm tội hại nước hại dân. Sau đó lại chỉ rõ rằng chúng ta không từ bất cứ biện pháp nào để bảo vệ hòa bình cho Trung thổ. Biểu tấu sẽ xin cử hành đại táng cho

¹ Tầm dòch nghĩa:

Laáy chồ “hieáu” lằm caên baùn, nên traêm neát toát ñeàu troïn veïn;
Xem troïng ñeàu “nhaân nghĩa”, khién vaïn vaăt taát thaùy an oản.

bọn họ, cho phép các thuộc hạ cũ đưa tiền đến mộ phần. Như thế sẽ có thể an định lòng người, tiêu trừ những mâu thuẫn mà tiền triều lưu lại.”

Khấu Trọng khen: “Về mặt này hoàng thượng đúng là hơn xa ta. Nếu như hoàng thượng còn có thể truy phong cho bọn họ làm vương này vương nọ thì có khi còn thu được hiệu quả hơn nữa.”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Thái thượng hoàng e sẽ không vui, việc đó để sau hãy bàn tiếp. Còn một vấn đề nữa liên quan đến các hào kiệt ở Sơn Đông. Cái chết của Đậu Kiến Đức và Hắc Thát đã làm cho dân chúng trong vùng hết sức phẫn nộ. Lại thêm không hiểu rõ tình hình ở Quan Trung nên sau khi nghe được sự kiện Huyền Vũ môn, không thiếu gì kẻ xóc nổi đang hùng hực sẵn sàng nổi dậy. Ta đã phái Khuất Đột Thông đảm nhiệm chức vụ Thiểm Đông Hành đài tả phó xạ, đến Sơn Đông ủy lạo dân chúng địa phương, hy vọng xoa dịu bọn họ. Nếu như được lão ca người nói giúp vài câu, bằng vào quan hệ trước kia giữa người với Kiến Đức cùng Hắc Thát, có thể chỉ tốn nửa công mà thu được hiệu quả gấp đôi. Nếu Sơn Đông ổn định, Hà Bắc cũng sẽ không loạn.”

Khấu Trọng trầm ngâm một lát rồi đáp: “Chỉ cần người công khai xử quyết Gia Cát Đức Uy, lại công bố cho thiên hạ biết tội trạng bán rẻ huynh đệ của hần, thì lòng oán hận của dân chúng Sơn Đông sẽ tự tiêu. Nếu như thêm vào đó cho dân chúng thấy ngay chính sách ‘đi đức trị quốc’ của chúng ta, hiệu quả sẽ lại càng cao.”

Lý Thế Dân đáp: “Đây chính là việc khiến ta phiền não nhất. Gạt tình nghĩa huynh đệ giữa người và Lưu Hắc Thát qua một bên, thì Gia Cát Đức Uy đối với Đại Đường ta hữu công vô tội, giết hần tất nhiên khiến người dị nghị. May là hần đến Trường An mới được ít ngày, ảnh hưởng không lớn. Có điều muốn trị tội cần phải cân nhắc kỹ, không thể nào biến công thành tội được.”

Khấu Trọng trầm thờ dài, hỏi ngược lại Thế Dân: “Hoàng thượng có phải muốn ta tha cho Vương Bá Đường chăng? Lạc Nhạn sẽ cực kỳ thất vọng đó.”

Lý Thế Dân ngưng thần nhìn hần một thoáng, rồi nhẹ nhàng nói: “Ta vì muốn tốt cho đại cục nên không thể không dẹp bỏ ân oán cá nhân. Phía Lạc Nhạn sẽ do ta an ủi, ta cũng sẽ đẩy Vương Bá Đường ra biên ải làm quan. Nhưng nếu như người không đồng ý thì ta sẽ làm theo ý người.”

Khấu Trọng lắc đầu đáp: “Nói thật lòng, từ khi chúng kiến Dương Hư Ngạn bị tên bắn chết, trong lòng ta đột nhiên trống rỗng, hận ý hoàn toàn tiêu tan. Hoàng thượng xử trí

Vương Bá Dương như thế nào, ta đều không dị nghị. Cho đến lúc này, không biết hoàng thượng đã hiểu ra nguyên nhân trong đó chưa?”

Lý Thế Dân thoáng trầm ngâm rồi đáp: “Ta đến giờ mới nghĩ ra, là do mục tiêu của người đã thay đổi. Trước kia người một lòng muốn tranh bá thiên hạ, vì vậy mọi thủ đoạn đều nhằm vào mục đích đó. Phàm bất cứ người nào cản đường tranh bá, người đều có thể loại bỏ không thương tiếc, quán triệt châm ngôn ‘kẻ đủ tàn nhẫn mới có thể sống sót’. Tình huống hiện tại của ta cũng y như vậy. Mục tiêu của ta chính là sự bình an lâu dài của quốc gia, vì thế mới lưu lại tính mạng cho Vương Bá Dương, nhằm xóa đi ảnh hưởng xấu của việc xử quyết Gia Cát Đức Uy. Ai nấy đều biết rằng ta vì người mà giết Gia Cát Đức Uy, như thế việc báo thù Vương Bá Dương nên dừng ở đây. Hy vọng người có thể hiểu cho cái khó của ta. Đồng thời, ta cũng sẽ hạ chiếu miễn thuế một năm cho dân chúng miền Quan Đông, khắp hai bờ Đại Hà, bao gồm cả Thiều Soái quốc của người, để cho nhân dân được hưởng thụ thành quả thống nhất thiên hạ.”

Khấu Trọng cuối cùng cũng mỉm cười, nháy mắt ranh mãnh: “Hiểu rõ rồi! Trong việc này, tiểu đệ cũng sẽ có báo đáp. Từ khi khai quật được tài vật của Dương Công Bảo Khố và tàng bảo của Tứ Đại Khấu, ta chỉ dùng hết một nửa, số còn lại tất cả xin dâng lên hoàng thượng, như thế có thể bù vào tổn thất do việc miễn thuế gây ra.”

Lý Thế Dân mừng rỡ: “Được người thông cảm, ta cảm thấy thư thái hẳn ra. Người chịu mở hầu bao khiến ta bớt bao phiền não về tài chính. Còn việc này nữa, tình thế ở tiền trang Trinh Quan đã như cung căng hết cỡ, nên xử lý như thế nào?”

Khấu Trọng nhún vai đáp: “Phúc Vinh gia đương nhiên sẽ thoái vị nhường hiền, sự vụ sẽ do Lôi Cửu Chỉ quản lý. Y là người hiệp nghĩa tâm trường lại giỏi kinh doanh, tất có thể phát triển kinh tế của tân triều.”

Lý Thế Dân mỉm cười: “Người lại nhắc đến hai chữ tân triều làm ta nghĩ đến một chuyện. Ta đã quyết định đổi niên hiệu thành ‘Trinh Quan’, nhân đó ca tụng mỹ đức lưu danh thiên cổ của người và Tử Lăng.”

Khấu Trọng giật mình ngạc nhiên, tiếp đó cười đáp: “Hoàng thượng làm như vậy thật khiến ta có cảm giác như đang lơ lửng trên mây, thực là chiều chiều liên hoàn y như Tĩnh Trung Bát Pháp của ta. Không những có thể khiến thuộc hạ của tiểu đệ càng thêm tin tưởng thành ý của Hoàng thượng đối với bọn ta, lại có thể làm yên lòng Thái thượng hoàng, khiến ngài hiểu rằng hoàng thượng lòng mang chữ hiếu, không quên huấn thị của ngài.”

Lý Thế Dân nghiêm sắc mặt: “Từ Vũ Đức chuyển sang Trinh Quan, tình thế vô cùng phức tạp, khó khăn chồng chất như núi. Để xây dựng cơ sở cho tân triều, ta buộc phải đi bước nào chắc bước đó, đối với triều thần của hai phe đều nhất loạt thu dụng. Tuy nhiên có một ngoại lệ là Bùi Tịch. Ta không có bằng chứng chứng tỏ hắn là người của Ma môn, hắn tất nhiên phủ nhận, nhưng trong lòng ai nấy đều hiểu.”

Khấu Trọng biết rằng y vẫn luôn canh cánh trong lòng việc Bùi Tịch hại chết Lưu Văn Tĩnh. Còn như việc hắn mê hoặc Lý Uyên, công khai ủng hộ Lý Kiến Thành làm phản thì y không hề để tâm. Khấu Trọng nhíu mày hỏi: “Không thể một đao xử tử hắn được sao?”

Lý Thế Dân nhấn nhó: “Đề nghị của ngươi tất nhiên là nhanh gọn nhất rồi. Có điều cũng sẽ làm cho các vị nguyên lão cảm thấy bị đe dọa, khiến Thái thượng hoàng không vui. Vì thế ta quyết định cấp cho hắn một con ngựa, thực ấp một nghìn năm trăm hộ. Bổng lộc này cao ngang với tất cả các công thần. Lại ban cho hắn một hư hàm không có thực quyền, đợi đến khi mọi việc đã ổn định mới từ từ thu thập hắn.”

Khấu Trọng lắc đầu than: “Sách lược an dân trị quốc của hoàng thượng đúng là cao minh hơn ta hàng trăm lần.”

Lý Thế Dân đáp: “Ngồi ở vị trí này, như ta vừa mới nói, chỗ nào cũng phải cẩn thận tính toán vì đại cục, ân oán cá nhân chỉ đành dẹp bỏ ra khỏi đầu óc. Nếu như Bùi Tịch biết an phận, có thể bình yên sống quãng đời còn lại. Bất quá hắn vốn là người của Ma môn, bản tính khó thay đổi, cuối cùng cũng sẽ có ngày chuốc họa. Bọn ta không ngại gì mở to mắt xem kết cục của hắn ra sao.”

Khấu Trọng đáp: “Xem ra hoàng thượng đang khổ não vì vấn đề dùng người để phục vụ tân triều. Về mặt này ta lại chẳng thể giúp được gì!”

Lý Thế Dân vui vẻ nói: “Ngươi chịu nghe trăm than thở đã quá tốt rồi, Tử Lăng thì sẽ không có chút hứng thú nào để nghe. Tân triều thì tất phải có khí tượng của tân triều. Người cũ không phải là không tốt, có điều sẽ lại theo tác phong cũ của phụ hoàng lúc trước, thiếu chí tiến thủ. Ta có ý tưởng sơ bộ thế này: Huyền Linh, Như Hối, Vũ Văn Sĩ Cập, Vô Kỵ, Lý đại ca của ngươi, Ngụy Trung, Tri Tiết, Kính Đức, Thúc Bảo và Huyền Thứ tất cả đều sẽ được trọng dụng. Nhưng không phải là lập tức đưa bọn họ lên vị trí tối cao, mà là trong thời hạn hai, ba năm, xem xét biểu hiện thực tế của bọn họ để dần dần thăng chức, thay thế các cựu thần khi xưa của Thái thượng hoàng, khiến cho việc chuyển giao giữa tân và cựu triều không xuất hiện việc khuynh loát quyền lực. Như vậy cũng có thể bảo trì quan hệ tốt đẹp với Thái thượng hoàng, đó là đại sự quan trọng hàng đầu.”

Khấu Trọng tặc lưỡi than: “Hoàng thượng thâm mưu viễn lự, khiến ta bội phục muốn hành lễ ‘ngũ thể đầu địa’ quá. Nếu đổi là ta, chắc chắn hai ngày trước đây đã bệ y nguyên Thiên Sách Phủ vào Thái Cực cung.”

Lý Thế Dân cười: “Không cần phải tác quái, ta biết ngươi không nhẫn nại để nghe nữa. Phiên nào cuối cùng liên quan đến Hiệt Lợi. Trong đám biểu chương trên án hôm nay, có một tấu chương do hơn hai mươi danh tướng Trường An cùng ký tên, nói cái gì ‘Di Địch không giữ chữ tín, kết ước xong lại nuôi binh, ngang ngược xâm nhập biên cương, nên nhân cơ chúng đã nhiều lần bội ước, mà cử binh thảo phạt, chớ để cơ hội quý giá biến thành gạch đá’ ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Khấu Trọng đùa: “Sự việc trọng đại, thần không dám nói bừa.”

Lý Thế Dân nghiêm mặt nói: “Nói đến quyết sách trong quân sự, trăm chỉ phục một mình Khấu Trọng ngươi. Việc này giao cho ngươi toàn quyền xử lý, còn những người khác nói gì, trăm cũng coi như gió thoảng ngoài tai.”

Khấu Trọng bật cười đáp: “Hoàng thượng thật lợi hại. Vậy ta sẽ bức Hiệt Lợi lập thệ sau này không được ủng hộ Lương Sư Đô nữa, lấy đó làm điều kiện tiên quyết để hấn triệt thoái an toàn, được chứ? Như thế Hoàng thượng có thể dựa vào đó để xoa dịu những đại thần chủ chiến.”

Lý Thế Dân siết tay Khấu Trọng, hai người lẳng lặng nhìn nhau mỉm cười đồng thông cảm.

Thực lực thống nhất thiên hạ căn bản là dựa trên cơ sở chính trị, quân sự và ngoại giao. Lúc này Lý Thế Dân đang dần dần thu tóm khả năng trấn nhiếp tứ Di.

Khấu Trọng rời khỏi thư phòng của Lý Thế Dân, trong lòng dâng lên muôn ngàn cảm xúc. Gã vĩnh viễn không thể học được tài năng trị nước của Lý Thế Dân., Sư Phi Huyền đứng là đã không nhìn lầm người.

Hiệt Lợi lần này quay về tay trắng, ắt trước sau gì cũng sẽ bại vong. Lý Thế Dân chỉ vì căn cơ chưa vững nên mới lùi cuộc quyết chiến với Hiệt Lợi. Nhưng rồi cũng sẽ có một ngày, Lý Thế Dân mang toàn lực thảo phạt Hiệt Lợi, diệt trừ vĩnh viễn mối đại họa này để bảo đảm hòa bình dài lâu cho Đại Đường. Lại nhân việc “giết gà dọa khỉ” mà thuận phục cả bốn Di tộc Tái ngoại.

oOo

Từ Tử Lăng đến Trường An trước lúc hoàng hôn, được vợ chồng Lý Tĩnh đích thân ra nghênh đón. Không khí khắp nơi trong Trường An vẫn náo nhiệt vui tươi. Để tránh thu hút sự chú ý của chúng nhân, ba người ngồi xe, có thị vệ hộ tống trước sau, đi về hướng Đông Đại tự.

Hồng Phát nhìn qua rèm cửa ra ngoài, vui vẻ nói: "Chưa hề có trận chiến nào xảy ra gần Trường An, nên trái với lệ thường, không ban bố lệnh giới nghiêm. Tin từ chiến trường báo về lại không nghe có chút thương vong nào, điều này đối với việc hoàng thượng lên ngôi cửu ngũ không những rất có lợi, mà còn là điềm đại cát."

Tiếp đó nàng thoi cười, nghiêm mặt nói: "Việc Tử Lăng và tiểu Trọng đã vì thiên hạ mà làm, sẽ không một ai quên."

Từ Tử Lăng vội vàng nói mấy lời khiêm nhượng, lòng thầm nghĩ thiên hạ càng chóng quên mình càng tốt, nếu cứ ngày ngày bị ngàn vạn con mắt theo dõi, mới thật là khổ.

Lý Tĩnh ngồi phía sau lên tiếng: "Tình hình phòng tuyến thế nào rồi? Quân đội từ quan nội đang hành quân ra tiền tuyến, sau giờ Ngọ này sẽ đi qua Trường An. Theo như ta tính, mười bảy vạn đại quân sẽ có mặt ở Vũ Công trong vòng ba, bốn ngày tới. Nghe nói Đột Lợi và một số đầu lĩnh đã gặp hoàng thượng, ưng chịu quay về Tái Bắc ngay lập tức, có việc đó không?"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Đúng là có việc đó. Giờ Hiệt Lợi chỉ còn vỏn vẹn mười vạn Kim Lang quân của hãn, nhưng Kim Lang quân vốn nổi danh thiện chiến nơi hoang dã, nên nếu chính diện giao phong thì dù bên ta có ưu thế về binh lực cũng khó thể nói là tất thắng. May mà khả năng giành chiến thắng của Hiệt Lợi thấp hơn so với bên ta, trước sau rồi cũng phải khuất phục. Khấu Trọng sẽ dành cho hãn đường lui để giữ thể diện."

Gã dừng lại một chút, rồi hỏi: "Có tin tức gì về Tống nhị ca không?"

Lý Tĩnh đáp: "Bọn người Tống nhị công tử sáng hôm qua đã an toàn về kinh, hơn mười nhân vật đầu lĩnh của Hương gia bị sa lưới, Hương Quý tự sát chết. Hoàng thượng trước khi khởi giá đến Vũ Công đã từng phân phó, người của Hương gia sẽ giao cho các người xử trí."

Từ Tử Lăng đáp: “Nước có quốc pháp, không nên có quá nhiều ngoại lệ. Việc của Hương gia cứ giao cho Hình bộ xử lý, chỉ truy cứu tội trạng của nguyên hung, không nên để liên lụy những người vô tội hay mù quáng đi theo, cho bọn họ có cơ hội sửa đổi.”

Hồng Phấn vui mừng nói: “Tử Lăng đúng là hiểu chuyện. Bọn Tổng công tử đang ở Hưng Khánh cung. Tổng công tử bị Lôi đại ca quấy rầy đến thảm, buộc phải trù mưu định kế cho ngày lành khai trương của Trình Quan tiền trang lập tức. Tiểu Tuấn đang phiền não vụ làm sao để có thể rút lui một cách quang vinh.

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác ấm áp. Sau khi đến Trương An bọn họ đã trải qua những thời khắc hết sức gian khổ thất vọng, tuy nhiên tất cả đã thành quá khứ. Viễn cảnh hạnh phúc được cùng Thanh Tuyền chung sống lâu dài đang chờ đón gã. Lần đầu tiên kể từ khi ly khai Dương Châu, hắn cảm nhận được tư vị ngọt ngào đến mức như muốn nghẹn thở.

Phi Huyền chắc sẽ rất vui với kết quả lý tưởng này. Sau khi Lý Thế Dân thống nhất đất nước, Trung nguyên sẽ xuất hiện thời kỳ thịnh vượng chưa từng có, khổ nạn của dân chúng rồi sẽ qua đi.

oOo

Đội quân tiên phong thứ nhất do Bạt Dã Cương chỉ huy đến bằng Phi Luân thuyền, cùng đi còn có Âm Hiến Hạc và Tiểu Hạc Nhi, mang theo ái ung Vô Danh của Khấu Trọng.

Lý Thế Dân và Khấu Trọng cử hành lễ nghênh tiếp đoàn quân ở Vũ Công thành, biểu thị Thiệu Soái quân chính thức gia nhập quân đội Đại Đường, tận trung cho Đường thất. Vương Huyền Thù là người bận rộn nhất, vừa phải ứng phó với Tiểu Hạc Nhi đã lâu chưa gặp, lại phải chỉ huy Phi Vân vệ đón tiếp các chiến hữu từ miền tây đến. Thế nhưng cứ nhìn vẻ mặt luôn hí hửng của y cũng có thể biết y đang vui đến không thể kìm được.

Khấu Trọng ôm lấy Âm Hiến Hạc cười nói: “Tẩu tẩu sinh nhi tử giống người hay là giống cô ấy hả?”

Mặt Âm Hiến Hạc đỏ bừng, hắn cười gượng: “Làm sao nhanh thế được?”

Khấu Trọng còn muốn giúp hắn tính toán ngày sinh nở, khiến Âm Hiến Hạc phải van nài: “Tha cho ta đi mà!”

Khấu Trọng phá lên cười: “Tẩu tẩu thật giỏi, có thể khiến một thiết hán như Âm huynh biến thành nhũn như con chi chi.”

Bạt Phong Hàn ở bên cạnh cười nói: “May mà Âm huynh biết nghe lời, không đi cùng với bọn ta, nếu không chắc chắn mất công toi. Ta và tiểu Hâu còn chưa có cơ hội động đến một ngón tay thì mọi việc đã xong rồi.”

Hầu Hi Bạch cười nói: “Đâu cần kéo cả ta gộp chung vào với người. Người còn được giường cung lấp tiển, còn ta chỉ có nhảy lui nhảy tới, chạy đông chạy tây thôi. Hà... hà...!”

Trong tiếng cười đùa rôm rả, Lý Thế Dân sai người đến mời Khấu Trọng. Khấu Trọng để Vương Huyền Thứ khao thưởng quân lính ở ngoại thành, còn mình thì mang theo Vô Danh nhập thành kiến giá.

Trong đại sảnh của phủ tổng quản, Lý Thế Dân đang tiếp kiến mấy người từ Trường An đến, gồm có Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối và Ngụy Trung. Thấy Khấu Trọng đến, Lý Thế Dân trước hết luôn miệng khen Vô Danh, sau đó cầm một biểu chương đưa cho Khấu Trọng, vui vẻ nói: “Thiếu soái xem đi!”. Rồi lại tiếp tục cùng ba người Phòng, Đỗ, Ngụy nói chuyện.

Khấu Trọng bỏ đao qua một bên, ngồi xuống, cầm biểu đọc: “Chúng thần xưa nhận lệnh Thái Thượng, ủy thác cho Đông cung, ra vào chốn lầu rồng, được gần tròn một giáp. Tiển cung gây hấn với dòng họ, đắc tội với nhân thần, chúng thần lẽ ra nên chết, cam chịu cảnh tru di, gánh hết mọi tội lỗi, chép tên vào sổ bộ, đày ra nơi biên ải, mới mong báo ân trên. Nay Bệ hạ đức ngời tứ hải, đạo vượt tiền vương, khiến cao xanh cảm động, lại đoái tưởng huynh đệ, hiển đại nghĩa với xã tắc, tỏ thâm tình cốt nhục, hạ táng cho nhị vương, như vén mây mù thấy ánh dương. Chúng thần bởi chuyện xưa, thẹn tiếng cự thần, vương dẫu mất vẫn là vương, dù lễ thờ đủ số, cỏ mọc đã xanh mướt, vẫn buồn chưa được đích thân tống tiển. Vọng cử trùng xin tội, nghĩa trọng muôn vàn, cho phép chúng thần đưa tiển đến mộ phần, vào ngày hạ táng.”

Khấu Trọng cười gượng: “Ta nhiều lắm cũng chỉ hiểu một nửa ý tứ trong này. Có điều chắc chắn đó là văn chương tuyệt hảo do cao thủ soạn ra.” Nói xong đưa biểu chương trả lại cho Lý Thế Dân. Đỗ Như Hối vội tiếp lấy, cung kính để lại trên án.

Lý Thế Dân gấp gáp nói: “Trẫm phải lập tức về Trường An xử lý việc này, đồng thời trình bày tình hình hiện thời cho Thái thượng hoàng biết. Mọi việc ở đây phải làm phiền đến Thiếu soái.”

Ngưng một chút, đoạn nói tiếp: “Đỗ Khanh sẽ lưu lại Vũ Công, thương lượng cùng Thiệu Soái các chi tiết trong việc sát nhập và sắp xếp binh tướng của Thiệu Soái quân vào biên chế của quân đội Đại Đường. Còn như phong chức quan gì, cai trị chỗ nào, toàn bộ đều làm theo ý của Thiệu soái.”

Khấu Trọng vui mừng nói: “Đa tạ long ân! Việc này có thể không đến một ngày là xong. Hiện giờ người ngựa của bọn ta vẫn tiếp tục tập hợp, sau khi ổn định ta sẽ cử một người để cùng Đỗ công thương nghị kỹ lưỡng.”

Lý Thế Dân cười thoải mái nói: “Người này có phải là Hư Hành Chi tiên sinh không?”

Khấu Trọng thốt lên ngạc nhiên: “Hoàng thượng hiểu rõ tình hình của ta như lòng bàn tay. Không có Hư Hành Chi, chắc chắn ta không có ngày hôm nay.”

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài đang tối dần, giọng cảm khái: “Thiệu soái có thành tựu chấn động cổ kim như ngày hôm nay hoàn toàn là do biết cách dùng người. Dùng người thì không nghi, trăm cũng hiểu điều đó từ lâu. Nhưng đạo dụng nhân tướng dễ mà khó. Kể mình cho là tốt lại chưa chắc đã thật tốt. Kể mà mọi người cho là xấu lại chưa hẳn xấu. Biết người tài mà không dùng, tất sẽ bị mất nhân tài. Quên sở đoản của người để tận dụng sở trường của họ mới có kết quả tốt đẹp về sau. Biết người đã khó, dùng người còn khó hơn.”

Khấu Trọng định trả lời thì có thân binh vào báo thuyền của Thượng Tú Phương đã đến Vũ Công thành.

- o O o -